

ställa sig mitt för det mot vägen vettande fönstret. Då fick han plötsligt se en karl genombryta hasselhäcken, hoppa över gårdesgården och därefter med hastiga steg avlägsna sig i riktning emot bron. Det var ganska ljusst den kvällen, som ju vårkvällarna pläga vara vid den tiden, och han försäkrar, att han i mannen igenkände forstmästare Mörcke. Först trodde han det var en tjuv och ämnade springa ut, men så såg han att det var Mörcke och då brydde han sig icke vidare om saken.

— Nå, vad säger skogsförvaltaren om dessa indicier, frågade notarien.

— Han förnekar bestämt, att han denna kväll varit i Norrekvarns trädgård. Den karl arrendatorn sett genombryta häcken och hoppa ned på vägen måste ha varit en helt annan person.

— Där fanns naturligtvis fotspår?

— Ja, jag mätte upp dem, och de peka på Mörcke. Han nekar för fröken Lillys skull.

— Det är alldeles min tanke. Jag tror att han denna afton haft ett möte med flickan i trädgården och att han nekar för att skydda hennes rykte. Emellertid ha dessa två indicier jämte portförbudet förstås hackats och malts av villiga skvallertungor, tills det blivit en trosartikel i Bringåsa, att forstmästare Mörcke mördat gubben Appelblom och stoppat undan liket på ett ställe där länsmannen inte *vill* hitta det. Och att han inte ännu blivit häktad, heter det, beror på att han är god vän med länsmannen. Ja, så låter det nu i Bringåsa, och att varken mitt eller Mörckes goda namn och rykte må väl av de historierna kan du lätt tänka dig.